

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

13. De Sacerdos aliquem excludente à fructu suæ Missæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

non censetur revocari à posteriore, immo potius implicite posteriorem revocare.

6. Adhibet hæc doctrina duo exempla Ioannes Delugo de Sacram. disp. 8. sec. 8. num. 121. Primum est ex his qui, in principio ff. de legatis 3. ubi si quis, in priori testamento, adhibeat clausulam revocatoriā cuiuscumque posterioris, statuitur testamentum posterius non fore validum, nisi in eo revocetur expresse illa clausula prioris testamenti, ut cum communis Doctorum observat Molina tom. 1. de iust. disp. 153. §. quod dictum est, quia nimirum voluntas prior habuit maiorem universalitatem ex parte obiecti, quam posterior.

Secundum est in materia voti. Nam si quis facit votum non vovendi, nisi consulto Confessario, & nunc vult non vovere validè, nisi ea conditione posita: potest, si immemor huius voluntatis, voveat, votum non valet nisi eo esset affectu, ut etiam si recordaretur vellet valere, ut notat Lessius lib. 2. cap. 40. dub. 10. n. 75. Ex quibus constat, concurrente duplici voluntate contraria, illam prævalere, quæ cum sit universalior, explicite vel implicite continet revocationem alterius, si hæc sit prior, si posterior, si hæc etiam simul ex ignorantia habeatur: & ratio ulterior est, quia illa universalior, vel formaliter, vel virtualiter refertur super aliam, adeoque revocat.

7. Iam secundo modo, quo te in hoc gerere potuisti, quique accidit magis communiter in plaxi, (etique Quartus casus) est, si heri non cum universalitate prædicta, sed absolute, & simpliciter applicasti Missam pro Petro, deinde illius immemor, hodie, applicas simpliciter pro Antonio.

In tali casu docet Delugo dicta disp. 8. de Sacram. sec. 8. num. 421. quod fructus Missæ proderit Antonio, qui est posterior. Ratio est (inquit) quia sic persuadet paritas dicta ex testamentis, nam sicut posterius testamentum prævalet priori, etiam si quando sit posterius, non recedat prioris à se facti: sic si heri applicasti Sacramentum hodiernum pro Petro, & hodie immemor illius voluntatis, applices pro Antonio, per voluntatem aequè absolutam, & efficacem, videtur præferenda hæc posterior: non enim apparet differentia inter testamentum posterius, & hanc posteriorem voluntatem.

8. Nihilominus probabilis putatur præferendam esse priorem, atque adeo Missam profuturam Petro. Ratio est duplex. Primò, quia potest asserti disparitas, cum testamentum posterius prævaleat priori, non verò Applicatio Missæ. Cum enim testamentum firmitatem omnem suam accipiat à morte Testatoris, omnes habeant implicite hanc intentionem, ut illud testamentum firmum velint, quod morte ipsorum confirmatum est, & non aliud, unde sequitur quod prævaleat omnino debeat posterius Testamentum, cum per prædictam intentionem revocetur omnes intentiones, morte nequaquam firmata. At, in casu nostro, similis implicita intentio non adest, unde ergo prior intentio ab omnino æquali intentione posteriori revocari poterit? Secunda ratio est, quia communiter homines habent, seu præsumuntur habere hanc voluntatem implicitam ut velint cuique tribuere ius suum. Cum igitur certum sit cap. Qui prior, de Reg. iur. in 6. l. in operis, ff. locati (lege Mol. de contr. d. 169. & Covarr. lib. 2. var. c. 19. num. 8.) quod Qui prior est tempore potior est iure, si nihil obest contra eum, qui prior est, ut oblatore solent in contractibus possessio rei apud posteriorem, vel solutio pretij, vel quid simile (de quo latè Iustitæ in l. Quoties, C. de rei vendi. & Molin. Covarruvias, Salas, alique apud Delugo tom. 2. de iust. d. 21. sect. 11.) dicendum erit, quod in casu nostro, ille Petrus, cui heri applicatus, & veluti datus fuit fructus Missæ, est potior in iure, quam sit Antonius, cui hodie, hoc est posterius datus est dictus idem Missæ fructus, nihil enim obstat contra Petrum anteriorem, cum supponamus, in omnibus, eos esse aequales, præterquam in tempore. Quare cum Sacerdos habet illam universalem intentionem dandi suam unicuique, atque

adeo fructum Missæ ei, qui potior est in iure, non censetur esse revocasse priorem intentionem, sed potius Petro anteriori velle dare fructum Missæ, non verò Antonio posteriori.

9. Quoniam verò res hæc dubia profectò est, consulerem Sacerdoti, ut advertens deinde ad obligationem siue hesternam, siue hodiernam die, contractam, certo resarciat; offerendo aliam Missam sub hac, vel simili intentione: *Applico Missam pro Petro, cuius oblitus sum, si is fructus Missæ à me illi debitus non est lucratus, secus applico pro Antonio, vel contra: nam Deus, cui explorata sunt omnia, illi, cui fructus defuit, applicabit.*

§. XII. De Sacerdote non applicante fructum sue Missæ

1. **S**i Sacerdos, siue per oblivionem, siue per incuriam, siue data opera, nulli applicet fructum sue Missæ, talis fructus cuius erit?

Suarez de Sacram. d. 79. sect. 9. §. Tercio inquiri potest & Valquez disp. de Euch. 231. cap. 3. num. 10. nemini dandum esse docent, sed reponi, seu remanere in Ecclesiæ thesauro. Ratio est (inquiunt) quia Sacrificium, quod est essentialiter oblatio, alicui non prodest, nisi pro illo offeratur. Delugo de Euch. d. 19. sect. 8. 226. putat prodesse Sacerdoti, nam licet Sacrificium nulli alteri prodest, nisi pro illo offeratur, prodest tamen ipsi offerenti, etiam si pro se non offerat. sicut i. junium v.g. meum non prodest alteri, nisi pro eo applicem, at prodest mihi, quamvis mihi non applicem.

2. Sed quidquid sit de his, omnes fateri debemus factò & regulariter prodesse ipsi Sacerdoti, cæterisque Fidelibus. Ratio est: quia omnes Sacerdotes saltem implicite semper intendunt sibi, & fidelibus applicare, quando alteri non applicant: id quod satis innunt illa Missæ, verba, *Offero tibi pro innumerabilibus peccatis meis*, &c. & illa, *Pro omnibus Fidelibus Christianis, vivis atque defunctis*, ut mihi & illis proficiat ad salutem.

§. XIII. De Sacerdote aliquem excludente à fructu sue Missæ

1. **S**upponimus, ut dictum est, intentionem Ecclesiæ esse, ut Missa offeratur pro omnibus Vivis, & Defunctis, utique capacibus, illisque proficiat, pro sua portione; saltem, quoad impetrationem.

Porro fuit quidam Sacerdos (quæ est hominum nequitia!) qui voluit à fructu sue Missæ excludere suum quendam adversarium, Petrum v.g. Quæsitum fuit, quod peccato peccaverit, & rursus, an cum esset Petrus excluderet à prædicto fructu? quod est quærere, an id licet & validè intenderit.

2. Ad primum, fuisse peccatum grave contra Charitatem, & item peccatum aliquod contra obedientiam, certum est. Ita Suarez de Sacram. disp. 78. sect. 2. §. Sed quæri rursus potest. Ratio est, quia adfuit odium, ex quo scilicet virtualiter inductus Sacerdos fuit ad ejusmodi exclusionem. Præterea, licet non teneamur orare pro singulis, tenemur tamen eos non excludere à communibus Ecclesiæ suffragiis. Ita S. Thom. & Nav. citati ab eod. Suarez. Peccatum insuper fuit, contra obedientiam dum non servata fuit intentio, & institutio Ecclesiæ, cuius Minister est Sacerdos.

3. Quoad secundum, incerta res est. Quidam putant excludi ab omni fructu; Quidam excludi quidem à fructu proveniente ex opere operato Christi, & ex privata intercessione Sacerdotis, quia horum fructuum ipse est independens distributor ex institutione ejusdem Christi; non verò à fructu proveniente ex parte, seu nomine Ecclesiæ, quæ cum includat omnes Fideles, non habet Sacerdos potestatem excludendi. Res est ad Scolasticos pertinens, deque ea agit Suarez ibidem.

§. XIV